

ԲԱՆՄԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ ՎԵՐԱԳՏԵԱԼ

Մայրիներու շունչին հետ եւ հեւքն անոնց քրտնարոյր,
Քաթամոնէն վերջ հիմա Գաղղիական բըլուրին
Ծառե՛րն են որ քարձրաքերձ՝ կը պարուրեն իմ հոգին.
Մին՝ ֆաղաֆէն արեւմուտք, մի՛նսն ալ կեցած արեւելք,

Կարծես իրենց թեւերուն մէջ առած են մա՛յրաբար
Երուսաղէմն արիւնոտ, որ կը հեւայ, կը հիւծի,
Բոլորովին անծանօթ տարբեր սիրտով ու սէրով,
Հոն ներխուժող մարդերուն ռոտերուն տակ անուղղայ:

Հին մայրիներ հիւրընկալ, որոնց շուֆին տակ մեծցած՝
Ու ամրացած է հոգիս , ուր կ'երթայի ամփոփուիլ
Ամէ՛ն անգամ որ կեանքի մէկ սայրասուր մը տածում,
Կամ սրտիս մէջ կոտտացող վերք մը փայլերըս ուղղէր:

Այն օրերուն պատանի՛ էի ես դեռ, ու հիմա,
Մարդ մը որ ալ մըտած է մայրամուտին հանգիստի.
Սակայն խորհուրդը նախկին՝ մայրիներո՛ւն սրտակից
Կը յուզէ զիս, կ'ամոքէ՛ առաջուայ պէս տակաւին:

ԱՆԵԼ